

«Jeg lot min egen ektemann mishandle barna mine»

Kvinner som meg benekter virkeligheten, fordi vi skammer oss.

Mor

Publisert: 11.mai. 2014 09:27 **Oppdatert:** 11.mai. 2014 09:30

Bergens Tidendes fokus på vold mot barn og mors ansvar i vår, har fått meg til å ta pennen fatt for å fortelle deler av min egen historie.

Belønning og straff

Jeg har vært gift med en mann som jeg i ettertid vurderer som psykopat, men det tok lang tid før jeg klarte å forstå dette. Han kunne være ufattelig sjarmerende når han ville. Etter hvert forandret han seg imidlertid. Dersom det ikke nyttet med sjarm, brukte han trusler.

LES OGSÅ

- I de aller fleste tilfeller går mor fri

Politiet bør få plikt til å sjekke om foreldre kunne reddet barna sine fra vold, mener politiadvokat Anette Stegegjerdet Norberg.

Han var stefar til mine barn, og de var spesielt utsatt. Han laget «kontrakter» med dem som tilsynelatende hadde en stor belønning, en ny mobil eller noe annet fristende. Men kontraktene var umulig å oppfylle, og da innførte han straffen som var «avtalt», uten nåde.

Kom de for sent hjem, var kjøkkenet «stengt» som han sa. Da måtte de gå uten mat. Alle avtaler måtte være planlagt, ellers fikk de ikke lov. Ingen turde etter hvert å opponere mot ham, heller ikke jeg. Ble han sint nok, banket han hunden, slo hånden i vegg, og ropte og skrek. Muligheten for at han skulle slå oss – slik han hadde gjort i sitt første ekteskap, fikk jeg vite – alltid til stede.

Jeg er ressurssterk

Hva var det som hadde skjedd med meg? Jeg er en ressurssterk kvinne. Jeg trodde jeg hadde truffet en ressurssterk mann, og starten på vårt forhold var som et eventyr. Noen varseltegn var der: hissige utbrudd, som han bortforklarte. Vi var godt voksne da vi traff hverandre. Det virket naturlig at vi måtte slipes litt i kantene. Det viste seg imidlertid etter hvert at det bare var jeg som «ble slipt».

LES OGSÅ

Det mor ikke ville se

Hva skjedde egentlig mellom far og datter på do den natten for 40 år siden?

Til slutt gjorde jeg hva som helst for å unngå raserianfallene.

Jeg trodde det ville beskytte mine barn. De to eldste flyttet ut, de orket ikke utryggheten. Jeg ble både trist og lettet. Jeg håpet at de ville få det bedre, og at det ville bli roligere hjemme. Det ble det ikke. Han rettet

oppmerksomheten mot den datteren som fortsatt bodde hjemme. Noen ganger måtte hun sitte midt i stuen og få en overhaling. Flere ganger førte det til at hun spydde.

Dette er barnemishandling, og jeg har latt det skje.

Jeg var redd for at noe verre skulle skje om jeg grep inn, eller ble sint selv. Samtidig var det nesten umulig å erkjenne overfor meg selv at jeg var redd min egen ektemann. Enda verre var det å innrømme dette overfor andre.

Det var det totale nederlaget.

Den ene parten styrer alt

Pårørende til rusavhengige opplever ofte det som kalles medavhengighet. De klarer ikke sette grenser.

Vi som lever med frykten for en annen person, blir også medavhengige. Vi benekter virkeligheten, fordi vi skammer oss. Dette kalles asymmetriske forhold, hvor den ene parten styrer alt, uten at det synes utad. Jeg trodde at jeg kunne avverge raserianfallene. Jeg visste bare ikke hvordan, men det hindret meg ikke i å forsøke.

Det tok lang tid før jeg «våknet».

Inne i meg var det etter hvert en liten stemme som sa: «Dette er ikke normalt. De fleste menn er snille med sine koner og barn.»

Det vanskeligste jeg har gjort

Til slutt gikk det opp for meg at jeg kunne datofeste de gode dagene. De gode dagene blir en del av begrunnelsen for å bli. Vi som lever med dette blir hektet på et håp om forandring, om at den kjærligheten vi ønsker, faktisk finnes – for vi ser den jo av og til. Vi fortsetter å satse, i håp om å få gevinst. Det er veldig krevende å akseptere at den mannen du er glad i ikke kommer til å forandre seg, når du håper så intenst at han vil gjøre nettopp det.

Jeg klarte omsider å se virkeligheten i øynene, tok mot til meg og flyttet ut. Det er det vanskeligste jeg har gjort hittil i livet. Jeg har fått, og hatt behov for, mye støtte fra både venner, psykolog/terapeut, og barn. Jeg er fortsatt like ressurssterk, jeg har fortsatt en lederjobb, og jeg forstår virkelig at dette kan ramme hvem som helst, også meg.

Valgt bort offerrollen

Jeg er ikke kvitt all psykisk terror. I løpet av ekteskapet tok vi opp felles gjeld. Ettersom jeg står som medlåntaker, krever bankene nå inn all gjelden hos meg. Min eksmann har fortsatt denne makten over meg, og den bruker han.

Rent økonomisk vet jeg ikke hvor dette ender. Men offerrollen er valgfri, og den har jeg valgt vekk. Det har jeg klart fordi jeg har skaffet meg solid innsikt i hva som skjer når man lever med psykisk terror. Jeg har plassert ansvaret for volden der det hører hjemme – hos voldsutøveren.

Artikkelforfatteren ønsker å være anonym. BT kjenner innsenderens identitet.

Følg BTmeninger på Facebook og Twitter!

LES OGSÅ

Slik kan du debattere i BT

Hvor skal jeg sende innlegg?

BT MENINGER PÅ TWITTER:

Tweets

Follow

BT Meningen @BTmeninger

8 May

Kina er eit førebilete, skriv KrFU-leiar @emiers. Er det Tibet han skriv om? Kommunismen? Ytringsfridomen? Neida. bt.no/meningen/kroni...

Expand

BT Meningen @BTmeninger

7 May

Barnehagebyråd @Harald_V svarer leserne om barnehagesituasjonen i Bergen klokken 12! bt.no/nyheter/lokalt... @BTmeninger

Expand

BT Meningen @BTmeninger

7 May

3. plass i skrivekonk: Som kvinne frykter jeg risiko, derfor når mine mannlige kollegaer lengre, skriver @HildeVedvik bt.no/meningen/debat...

Expand

Komforeningen @Komforeningen

6 May

Kommunikatører styrker demokratiet @nilsps @staletv i @BTmeninger bt.no/meningen/debat...

Retweeted by BT Meningen

Expand

BT Meningen @BTmeninger

5 May

Tweet to @BTmeninger